

Halszállka

Tétova adalék a Radnódához

Mióta készülök, hogy bemondjam a hívó félnek, ha hív a fél, elalvó grillfaág, érezze, ha alszik, benne alszom én is, szabad tűzön forgatott bamismásvilág. Szeretem a balat szabad tűzön forgatni, de nem tudom, szétesik, pereg, elvesztegetem. Mióta, hogy bemondjam neki, mielőtt csont marad belőlem és nébány balcsomó, a hívó félt telefonom kiírja: balnő. A balnő fogása menyei. A balnő otthon az, ami, ill. aminek nevezem, balnőnek, balhoz hasonlító lebet az ágyban. Ha otthon hozzáérnek, olyan, mint balhoz. Ha ő ér hozzá az otthonihoz, annak balérzése van. Magáról mondja a balnőt, nem az otthonitól tudom, az otthonival nem tudok a fogásról beszélni, a balnőtől kifogott szó a balnő. Az otthoni boldog, mert véle él, nem magánytól csendül az üres grillespobár. Ha minden jól balad, érthető, hogy nem az otthoni folyása vagyok a balnőnek. Kőben a megkövesült csigabázat, szárnyas halat, ahogy bámultam A világ és az emberben, anyám írásával a szenny-címoldalon, Vass Tibor, 1975 karácsonyára, kivágtam az Élet és Tudományból a szárnyas bal képét és odatettem a lábasfejű, meg a mély-tengeri világító bárdhal képe mellé, hogy az enciklopédia sokképes legyen, az jut eszembe, ahogy bámultam, arról, ahogy most bámulok magam elé, képes vagyok sokáig bámulni látszólag céltalanul. Amíg nőtlen voltam, regényember, keveset ismertem a balnőt. Hülyén jönne ki, ha mondanám, keveset is mertem hallgatni belőle. Voltam vele pár bosszú, prózai napot, buszon ült a szomszéd ülésen, álltam mögötte egy sorban, szomszéd asztalhoz ült, akkor úgy hozzá a legközelebb. Nyár volt, a por beszállt az ablakon, akárba Hernádkak-Belegrád felé

*megyünk nyáron, port esznek a bent ülők,
nyáron ült mellettem a buszon, nem tudtam,
bogy eltelik annyi év és erre emlékezni fogok.
Port eszik sok emlék, bejön a por az ablakon,
azt tudom, fénycsíkban látom a porszemeket,
egy fénycsíkba állok, mélyet szippantok, látom
a levegő mozgását. Nem aggódom, a port az
orrszőröm nagyrészt megszűri, szavakat a száj,
bülyén jönne ki, ha azt mondanám, nagy szák
a kis balat. A kicsiket visszadobjuk, a túlfogás
elcsenni való. Túl jó fogni a balnót. Azt is tudom,
a balnő nem csak emlék már, ha minden jól balad,
kiderült, mélyül az emléke a mennyei fogással.
Azt is tudom, bogy a túl jó fogására, ha többet
nem is fogom, emlékezni fogok, talán mindegy
az idő, az ember könnyen mondja: mindvégig,
s ha tudom azt is, így van, le nem írnám soha.
Nem írok le olyan dolgokat, amik bülyén jönnének
ki. Abban, ha holnap van a mindvégig, holnap-
után egy nap volt csak benne, de az idő mégis
fontos, a múltás kézzel fogása. A balnő fénycsíkom,
de mondom, nem írok bülyén kijöhető dolgokat,
annyit legfeljebb, uszonyatos jólesik, ha mondjuk,
mmm, állok benne, csöppje hull a méznek,
remegésem áthatja a testét, és közben látjuk
levegőnk mozgását, ahogy porként szippant
benniünket mélyre, hosszan és prózaián az idő.
Az orrszőr megszűr. Szeretem, de nem tudom,
szétesik, pereg, elvesztegetem. Odakint nem
a háló bomlik, nem az ikraikrek terülnek szét
lobogva, balra Sócsépp Grilltova Tóba, jobbra
Holdtól Grillmos Éj, odakint az elme próbálja
az elnem értelmét kifogni, bogy mikor fáradtak
vagyunk, hosszú volt a nap, miért a fuldoklás felé
indulunk, akár az öngyilkos delfinek. S miért vélik
az otthoniak, önkéntes aktivisták, bogy jót tesznek,
ha a nyílt vízre visszabajtanak.*